

interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisom krajowym takim jak te będące przedmiotem sporu w postępowaniu głównym, zgodnie z którymi osoby, które dokonały wewnątrzwspólnotowych dostaw olejów smarowych, o których mowa w pkt 3.4.20 załącznika A do rozporządzenia (WE) nr 1099/2008, (lub które dokonują przywozu takich olejów smarowych), mogą zostać zobowiązane do utworzenia zapasów interwencyjnych?

2. Czy motyw 33, art. 1, art. 3, art. 8 i art. 2 lit. i) i j) dyrektywy Rady 2009/119/WE z dnia 14 września 2009 r. nakładającej na państwa członkowskie obowiązek utrzymywania minimalnych zapasów ropy naftowej lub produktów ropopochodnych, z uwzględnieniem celu tej dyrektywy oraz w świetle zasady proporcjonalności wyrażonej w art. 52 ust. 1 w związku z art. 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisom krajowym takim jak te będące przedmiotem sporu w postępowaniu głównym, zgodnie z którymi rodzaje produktów, w odniesieniu do których należy tworzyć i utrzymywać zapasy interwencyjne, są ograniczone do niektórych rodzajów produktów wymienionych w art. 2 lit. i) dyrektywy w związku z rozdziałem 3.4 załącznika A do rozporządzenia (WE) nr 1099/2008?
3. Czy motyw 33, art. 1, art. 3, art. 8 i art. 2 lit. i) i j) dyrektywy Rady 2009/119/WE z dnia 14 września 2009 r. nakładającej na państwa członkowskie obowiązek utrzymywania minimalnych zapasów ropy naftowej lub produktów ropopochodnych, z uwzględnieniem celu tej dyrektywy oraz w świetle zasady proporcjonalności wyrażonej w art. 52 ust. 1 w związku z art. 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisom krajowym takim jak te będące przedmiotem sporu w postępowaniu głównym, zgodnie z którymi dokonanie przez daną osobę wewnątrzwspólnotowych dostaw lub przywozów jednego z rodzajów produktów, o których mowa w art. 2 lit. i) dyrektywy w związku z rozdziałem 3.4 załącznika A do rozporządzenia (WE) nr 1099/2008, pociąga za sobą obowiązek utworzenia i utrzymywania przez tę osobę zapasów interwencyjnych innego, odmiennego rodzaju produktu?
4. Czy motyw 33, art. 1, art. 3, art. 8 i art. 2 lit. i) i j) tej dyrektywy Rady 2009/119/WE z dnia 14 września 2009 r. nakładającej na państwa członkowskie obowiązek utrzymywania minimalnych zapasów ropy naftowej lub produktów ropopochodnych, z uwzględnieniem celu tej dyrektywy oraz w świetle zasady proporcjonalności określonej w art. 52 ust. 1 w związku z art. 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisom krajowym takim jak te będące przedmiotem sporu w postępowaniu głównym, zgodnie z którymi dana osoba jest zobowiązana do utworzenia i utrzymywania zapasów produktu, którego nie używa w ramach swojej działalności gospodarczej i który nie ma związku z jej działalnością, przy czym zobowiązanie to jest ponadto związane ze znacznym obciążeniem finansowym (prowadzącym w praktyce do niemożliwości jego spełnienia), ponieważ osoba ta ani nie dysponuje tym produktem, ani nie dokonuje jego przywozu, ani go nie przechowuje?
5. W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na jedno z tych pytań: czy motyw 33, art. 1, art. 3, art. 8 oraz art. 2 lit. i) i j) dyrektywy Rady 2009/119/WE z dnia 14 września 2009 r. nakładającej na państwa członkowskie obowiązek utrzymywania minimalnych zapasów ropy naftowej lub produktów ropopochodnych, z uwzględnieniem celu tej dyrektywy oraz w świetle zasady proporcjonalności wyrażonej w art. 52 ust. 1 w związku z art. 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, należy interpretować w ten sposób, że osoba, która dokonała wewnątrzwspólnotowych dostaw lub przywozów określonego rodzaju produktu, może zostać jedynie zobowiązana do utworzenia i utrzymywania zapasów interwencyjnych tego samego rodzaju produktu, który był przedmiotem wewnątrzwspólnotowych dostaw/przywozów?

⁽¹⁾ Dz.U. 2009, L 265, s. 9.

⁽²⁾ Dz.U. 2008, L 304, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Kammergericht Berlin
(Niemcy) w dniu 15 czerwca 2022 r. – Generalstaatsanwaltschaft Berlin**

(Sprawa C-396/22)

(2022/C 359/39)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Kammergericht Berlin

Strony w postępowaniu głównym

Wnioskodawca: Generalstaatsanwaltschaft Berlin

Pytania prejudycjalne

1. Czy należy utrzymywać, że również postępowanie w przedmiocie następczego wymierzenia kary łącznej jest objęte zakresem stosowania art. 4a ust. 1 decyzji ramowej 2002/584/WSiSW⁽¹⁾, w wersji wynikającej z decyzji ramowej 2009/299/WSiSW⁽²⁾, jeżeli rozstrzygnięcie następuje wprawdzie w drodze wyroku po przeprowadzeniu rozprawy, w ramach którego nie można jednak dokonać rewizji orzeczenia o winie, ani zmieniać kary wymierzonej za poszczególne przestępstwo?
2. Czy jest zgodne z pierwszeństwem prawa Unii uznanie przez ustawodawcę niemieckiego w § 83 ust. 1 pkt 3 IRG przypadku skazania wyrokiem zaocznym za bezwzględną przeszkodę przekazania, mimo że art. 4a ust. 1 decyzji ramowej 2002/584/WSiSW, w wersji wynikającej z decyzji ramowej 2009/299/WSiSW, przewiduje w tym względzie jedynie fakultatywną podstawę odmowy?

(¹) Decyzja ramowa Rady z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi (Dz.U. 2002, L 190, s. 1).

(²) Decyzja ramowa Rady 2009/299/WSiSW z dnia 26 lutego 2009 r. zmieniająca decyzje ramowe 2002/584/WSiSW, 2005/214/WSiSW, 2006/783/WSiSW, 2008/909/WSiSW oraz 2008/947/WSiSW i tym samym wzmacniająca prawa procesowe osób oraz ułatwiająca stosowanie zasady wzajemnego uznawania do orzeczeń wydanych pod nieobecność danej osoby na rozprawie (Dz.U. 2009, L 81, s. 24).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Kammergericht Berlin
(Niemcy) w dniu 15 czerwca 2022 r. – Generalstaatsanwaltschaft Berlin**

(Sprawa C-397/22)

(2022/C 359/40)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Kammergericht Berlin

Strony w postępowaniu głównym

Wnioskodawca: Generalstaatsanwaltschaft Berlin

przy udziale: LM

Pytania prejudycjalne

1. Czy należy utrzymywać, że w przypadku doręczenia wezwania dorosłemu domownikowi art. 4a ust. 1 lit. a) ppkt (i) decyzji ramowej 2002/584/WSiSW⁽¹⁾, w wersji wynikającej z decyzji ramowej 2009/299/WSiSW⁽²⁾, należy interpretować w ten sposób, że wydający nakaz organ sądowy musi wykazać, iż zainteresowany rzeczywiście otrzymał wezwanie, czy też art. 4a ust. 1 lit. a) ppkt (i) decyzji ramowej 2002/584/WSiSW, w wersji wynikającej z decyzji ramowej 2009/299/WSiSW, należy interpretować w ten sposób, że doręczenie dorosłemu domownikowi pozwala stwierdzić, iż zainteresowany posiadał rzeczywistą wiedzę, jeżeli ten nie wskaże w sposób wiarygodny, że nie dowiedział się o wezwaniu i dlaczego się o nim nie dowiedział?
2. Czy w przypadku przeprowadzonego postępowania apelacyjnego pojęcie „rozprawy” zawarte w art. 4a ust. 1 decyzji ramowej 2002/584/WSiSW, w wersji wynikającej z decyzji ramowej 2009/299/WSiSW, należy interpretować w ten sposób, że odnosi się ono do rozprawy poprzedzającej orzeczenie wydane w pierwszej instancji, gdy wyłącznie ścigany złożył apelację, a apelacja została oddalona?